

V oči nas je zbodla česta ponavljanje iste besede: »Že dolgo, dolgo let« (str. 3.); »In dolgo, dolgo vrsto let« (4); »oj, dolge, dolge dobe treba« (49); »Počiva zdaj po dolgi, dolgi dobi« (70); »Dolga, dolga doba« (73).

Nekoliko prozaiški ali bolje »Koseskovski« se nam zdi verz:

»Kdo je sploh ta čarodejec?»

Nepotreben in kot nekako mašilo zveni medmet »ha«, na straneh 49., 55., 56., 57., 60.

Nenavaden je naglas: »slóni« (str. 3.), mesto »sloni«.

Ker prištevamo Funtka uglednejšim pesnikom slovenskim, zato smo sodili najnovejše njegovo delo z drugačnim merilom, nego bi ocenjali kakega pesnika »minorum gentium«; to naj pomisli, komur bi se naša sodba zdela prestroga.

T. Doksov.

Slovanska knjižnica nam je prinesla v 64. zvezku »Punčiko« Mestni obraz. Poljski spisal Stanisław Grudziński. Poslovenil S. P—ov. Str. 84. —

Ne trdimo, da ne bi bila »Punčika« spretno spisana; kakor se nam vidi, je pristna slika nezdravih odnošajev, ki so nekdaž vladali v poljskih višjih slojih ter so z drugimi vzroki vred upropastili poljsko kraljestvo. Toda neprijetno nas je zadevalo pri čitanju, da pisatelj tako vsiljivo vedno in vedno poudarja svojo tendenco, da bi dokazal, kako kriva in pogubna je ali je bila vzgoja, zlasti ženska, v višjih stanovih poljskih, in da vso svojo res nemalo pisateljsko spretnost vprega v didaktične ojnice, vedno pretilno, prst vzdigajoč ter svareč pred »punčkami«. »Man merkt die Absicht« . . . Koliko bolje bi bil storil, da bi bil tisto nezdravo vzgojo čisto objektivno naslikal, brez vsiljivega moralizovanja, ter čitatelju prepustil, da si iz pripovedovanih dogodkov sam izlušči zlati nauk: »Čuvajte se porcelanastih punčk!« Sploh je cela povest morda ravno vzpričo prononsovane tendence vse preveč tipična, pa vse premalo individualizovana.

Prevod je videti še dovolj dober, vsaj čita se še dosti gladko; vendar je tu pa tam nekaj nejasnih mest, po katerih se nam dozdeva, da prevodilec ni korenito več poljščini. To pa je pri prevodih — že večkrat smo v ocenah poudarili — »conditio sine qua non«; neizprosno zahtevamo od prelagateljev, da temeljito poznajo oba jezika, nikar da bi se šele s prevajanjem učili ali utrjevali v tistem jeziku, iz katerega prevajajo. Ta neizogibni pogoj vsakega dobrega prevoda le preradi prezirajo oni, ki prevajajo iz slovanskih jezikov. Že enkrat smo našim prelagateljem svetovali in danes zopet ponavljamo ta nujni svet, naj se ravnajo po načelu delodelja, in naj se omeji vsaki na en slovanski jezik, kateremu naj se temeljito priuči, in šele potem naj iz njega prelaga. Če pa kdo vse vprek iz češčine, poljščine, ruščine in drugih slovanskih narečij prelaga, potem je celo upravičeno, da že naprej z nekakim skepticizmom sprejmemo take prevode.

Nepotrebne se nam vidijo razlage nekaterih manj znanih besed v oklepih, n. pr. se tolmači »ironija« z »zasmehom« (str. 49.); kajti ta tolmačila bi kvečjemu utegnila rabiti silno preprostim čitateljem, taki pa tudi vse povesti sploh ne bi razumeli. Sploh pa je po naših mislih ta povest previsoka za čitateljstvo, kateremu je sicer namenjena Slovanska knjižnica.